

Helvetets himmelsfärd

Wallenius, Allan,

81 A Br.

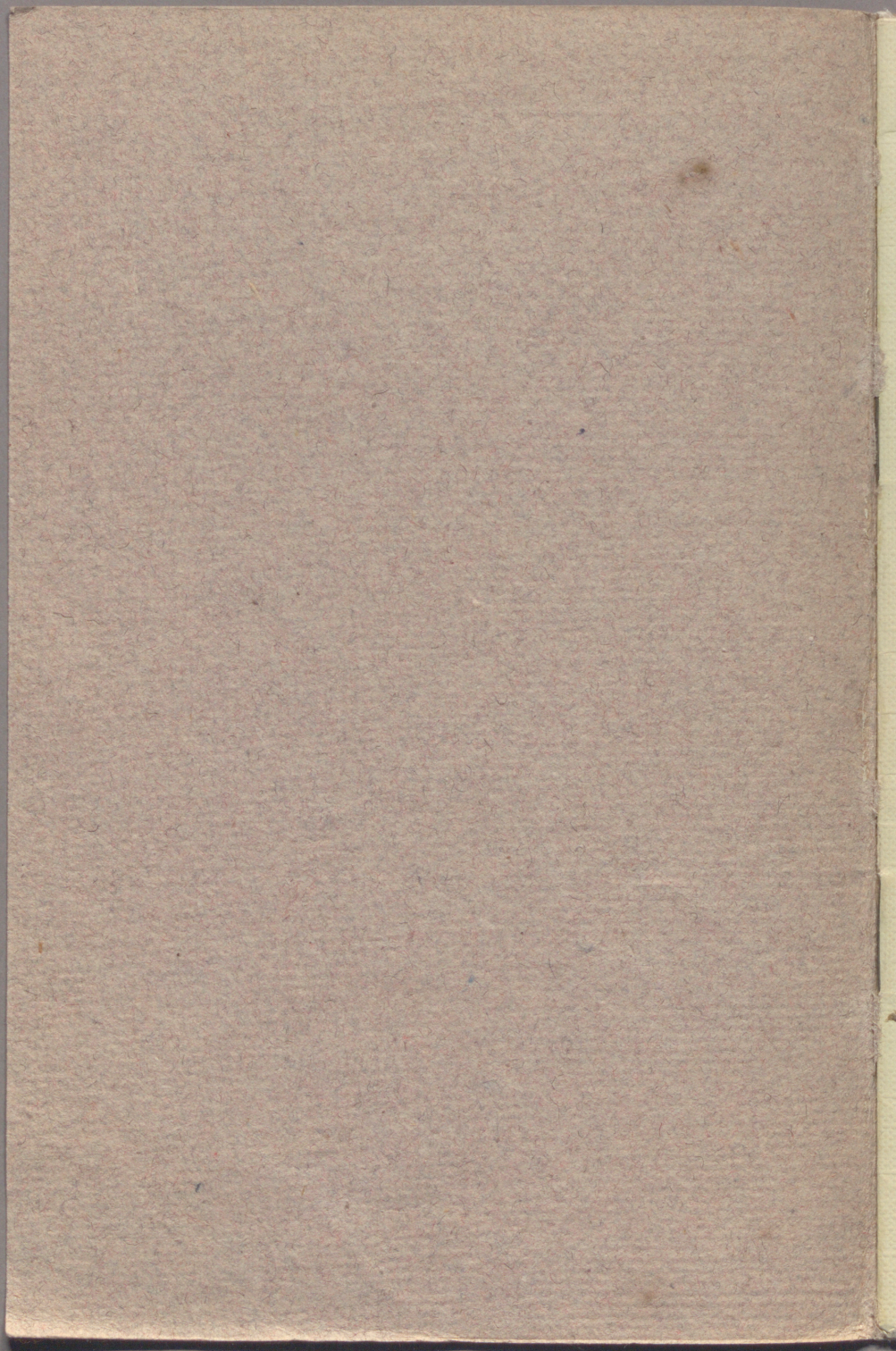
National Library
of Sweden

WALLENIUS

Wall. No.

(No.)

5

Vitt.
sv.
(Bv)
o

HELVETETS
HIMMELSFÄRD

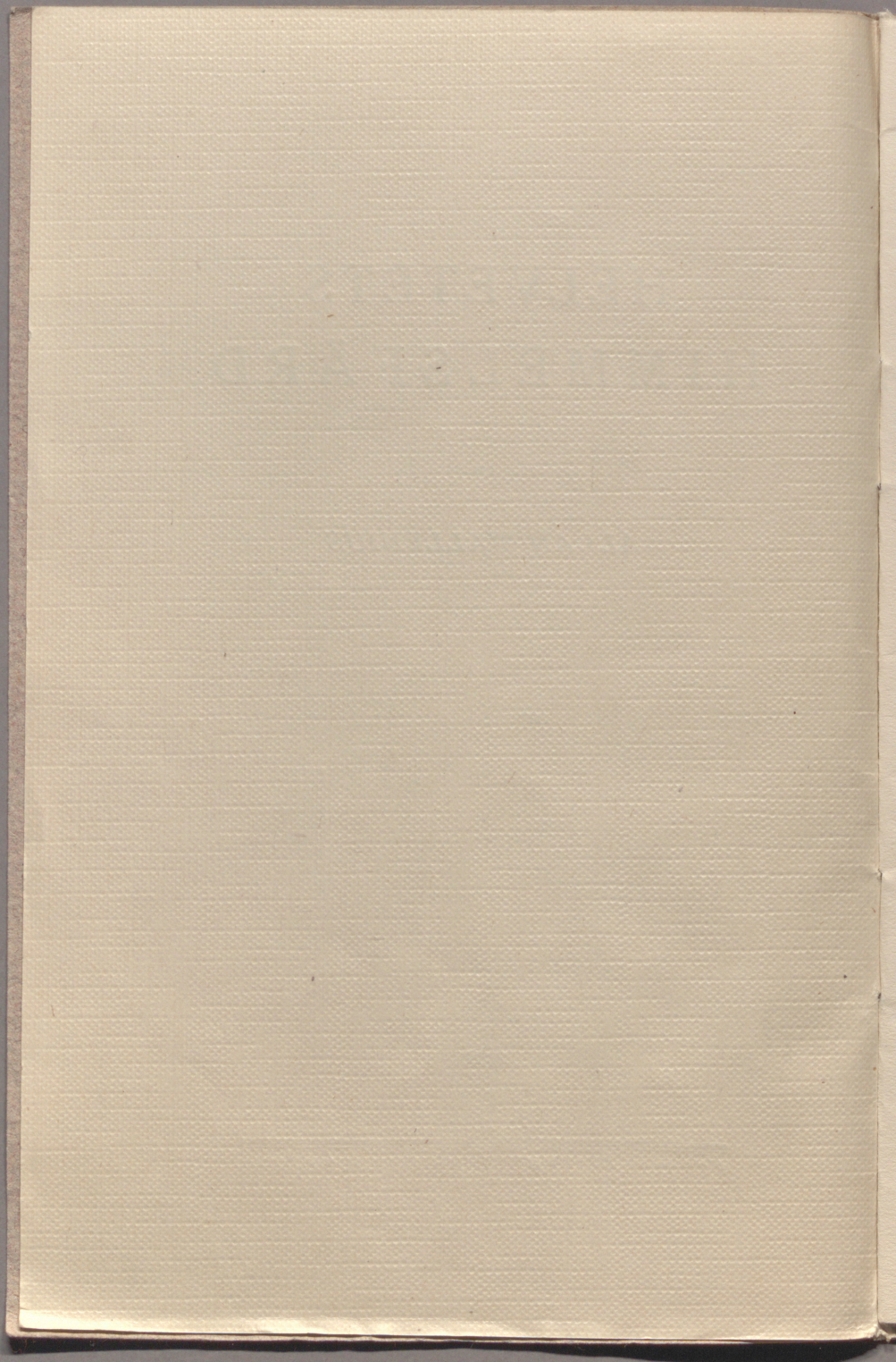
AV

ALLAN WALLENIUS

Frams Förlag

Stockholm

HELVETETS HIMMELSFÄRD

AV

ALLAN WALLENIUS

Krans Förlag

Stockholm

HELVETETS
HIMMELSFÄRD

AV
EIN WILHELM

Stockholm
Tryckeriaktiebolaget Fram
1 9 2 2

Tolstoj har skrivit en bok: "Helvetets återupprättande"*, där han ger en reaktionär, halvt anarkistisk teckning av helvetet. Han har tydligen glömt att låta trycka det sista kapitlet, som avspeglar helvetets sociala liv. Eller kanske ägde han icke profetisk siarblick nog att förutse, vad som i en nära framtid komma skulle. För att detta sista kapitel icke må bli oskrivet, har det här nedan antecknats såsom Den Helige Ande dikterat det, just innan han dog en naturlig treenig död.

När jävlarnas dans kring den listigt leende Belsebub slutat, och församlingen gladeligt förnöjd pustade ut, tog en liten svart jävul i skaran ordet.

— Hittills har jag inte fått yttra mej alls, men nu kräver jag yttranderätt och föreningsrätt i detta despotiskt styrda samhälle. Jag är Demokratins jävul, väste han hest och tog ett häftigt språng undan en av Belsebubs etterhullingförsedda svansar, som pis-kade vinande ut över jävulshopen, vilken jämrande kröp samman i en enda massa av svartborstiga kroppar, klövar, svansar, horn och svavelångor.

— Hut i helvetet, jävlapack! röt Belsebub. Men Demokratins jävul gnällde ur hopen.

— Demonstrationsrätt måste vi ändå få!

— Tror du din attanbefängda dåre, att det är meningen, att låta mitt rike bli ett likadant helvete som

* "Helvetets återupprättande" har utkommit på Frame förlag, Stockholm, till ett pris av 75 öre.

jorden? Då skall jag lära dej annat. Belsebub tog en lång eldgaffel, rände den genom kroppen på Demokratins jävul och drog honom till sig.

— Jag fordrar omröstning, kved den halstrade Demokratinen.

— Omröstning! hånade Belsebub. Om du en gång kunde lära dej att vara mera bestämd i dina krav. För vem fordrar du församlingsfrihet och demokratiska "rättigheter"?

— Ärade helvetesherre! Förlåt att jag faller i talet, morrade Krigets jävul. Men t. o. m. på mitt område behöves det snart nog demokrati, om vi ska kunna hålla ihop våra skaror. Utrota inte vår broder!

Och Kyrkans jävul, Vetenskapens, Bildningens, Hemmets, Konstens och en mängd andra små och stora jävlar reste sej till nådeansökan.

— Tag inte livet av vår behövlige broder!

Och en svag stämman hördes av en av de mindre försigkomna jävlarna. Det var Socialismens jävul som haltade fram. Han hade vrickat ena fotklöven under tumultet.

— Döda inte min käre fosterbroder! Han har en så hälsosam invärkan på sin omgivning. Därpå är jag ett levande bevis. Numera är jag icke Socialismens jävul, utan jag har blivit Socialdemokrati. Utan min broder Demokratinen kan jag överhuvudtaget inte fylla min uppgift att hålla styr på de fördömdas oroliga miljonmassor.

Belsebub gav till ett skallande skratt.

— Du, din lilla fan, har alltid haft en smula mera förstånd än det här andra packet. Och oroligt har det

blivit i helvetet, sedan storindustrin slagit rot här. Vår vän Kriget ser bekymrad ut. Det är tydligt att du gett oss ett gott råd. Och i välvilja fick Socialdemokratin en vänskapsfull klapp, så att han flög rakt in i en av de närmaste ugnarna. Så strök Belsebub Demokratin från eldgaffeln. Denne skyndade Socialdemokratin till hjälp och kratsade ut honom ur ugnen. Han såg jämmerlig ut, alldeles brunbränd, den vänstra sidan nästan röd.

— Bra, ni ska få er demokratiska konstitution, sade Belsebub. Välj er nu en Riksdag! — Och han utsåg en provisorisk regering av Militarismens, Byråkratins, Kyrkans, Skolans och Demokratins jävlar.

Men Socialdemokratin, som inte erhållit plats i regeringen, öppnade en häftig kampanj, reste från det ena hörnet av helvetet till det andra och förde ett Herrans liv. Han höll tal och hetsade mot Militarismen och Kyrkan, mot Byråkratin och t. o. m. mot Skolan. Det blev oroligt bland de arbetande onda andarna, vilka fann sina tankar speglas i Socialdemokratins ord. De lyssnade gärna till honom, och han hörde sej för, vad de ville och förstod att mäterligt omforma deras krav för sina intressen. Han underblåste deras oklara fordran på fri- och rättigheter. Han uppmuntrade deras organisationssträvanden. — Detta var att gå för långt. Militarismen och Kyrkan lyste honom i bann och hotade honom med förföljelser och socialistjävulslagar. Men då proklamerade eldarnas fackförening sträjk, och de oorganiserade anslöt sig till denna. De fördömda i ugnarna började "bråka" och uppträdde hotfullt. Disciplinen i helvetet var nära att brista. Då ingrep Belsebub. Men ingen-

ting båtade, innan Socialdemokratin fått plats i helvetets regering. Då skyndade han åter omkring överallt, underrättade alla onda andar, att man nu lovat uppfylla deras krav, utreda deras ställning o. s. v., o. s. v. Han själv skulle i regeringen tillvarata och kämpa för deras intressen. Då blev det lugnt bland massorna, och i glädjen beslöt man att inställa nästa första majdemonstration.

Men den nya regeringen började genast utarbeta en konstitution. Juridikens jävul togs med som sakkunnig, och på hans inrådan tillsattes en massa utredningskommissioner och ännu flera utskott. En konstituerande församling skulle sammankallas, när utredningskommittéerna fullgjort sitt värv och valen hunnit försiggå. Det blev allmän rösträtt för alla skattebetalande storsyndare över 5,000 år med undantag av kvinnor och odöpta barn samt arbetande fördömda.

När detta dekret emanerat hördes plötsligt ett himla oväsen i ett hörn av helvetet. Polisjävlarna hastade dit. Det var Partijävlarna, som i glädjen över den nyöppnade politiska skojarmarknaden ställt till en liten extra hippa och berusat sig med svavelsyra och dynamitdekot. Belsebub lät arrestera dem och för en tid bura in dem i en av helvetets fryskammare, där atmosfären var flytande luft.

Medan Partijävlarna var inburade, blev det ett ögonblick skäligen lugnt i helvetet. Då hördes en späd stämma, som likväl trängde fram över hela helvetet.

— Tro inte på Belsebubs nya funder! Han ämnar låta Demokratin och Socialdemokratin lura er! Han bedrar er genom sina reformer.

Belsebub tog ett jättesprång rakt upp i luften, så att 5 jordbävningar inträffade på jorden och 8 städer blev ödelagda. T. o. m. i himlen blev det oro, och Gud lät åskans ängel dundra på i 3 dagar och 4 nätter för att visa, att han var på sin vakt.

Det var omöjligt att utröna, varifrån rösten kommit, och de nya fördömda, som jordbävningarna skaffat till helvetet, fick vänta en god stund utanför den av Dante beskrivna porten, innan Belsebub kom sig för att ge order åt alla yrkesträlar att sluta letandet efter den uppviglande stämmans upphov och gå till sitt vanliga värv, att registrera nykomlingarna och skovla in dem i resp. ugnar eller fryskammare för att där gå genom helvetets härdnings- och lärlingstid, innan de fick bli trälände slavar under jävlarnas fogdeskap. I bästa fall kunde de efter förhårdningstiden också komma i helvetets kyrka eller skolor för att efter genomgången dressyr bli t. f. ämbetsmän i Belsebubs tjänst.

Den Lede själv gav sig dock ingen ro, utan letade och sökte genom hela helvetet i dagarna fem. På den sjätte dagen, just när partijävlna blivit befriade från arresten, kom de alla tågande till honom i samlad trupp under Socialdemokratins ledning. Mellan sig förde de en liten, alldeles helröd ond ande, som såg fräck och uppkäftig ut. De hade funnit honom i en av helvetets kolboxar, där han satt och skrev upprop mot den nya konstitutionen såsom ett Belsebubs bländvärk. Han var tydligen upphovet till det förgripliga yttrandet. Socialdemokratien förde ordet:

— Ers högjävliga Majestät! Jag har redan länge sökt få tag på denna splittringsande för att överlämna

honom åt sitt rättvisa straff. Nu har vi honom i våra klor. Han har fuskat i mitt hantvärk bland arbetarna och är trots sin ungdom så oerhört företagsam, att det är mej omöjligt att slå ijäl honom med mina egna vapen.

Och Socialdemokratin föll över den Röde, klöste, sparkade, rev, bet, slet och spottade smuts på honom, så att han nästan drunknade under träcksalvorna. Men den Röde såg lika pigg ut för det, och i ett obehågat ögonblick fick Socialdemokratin en upper cut, så att han vek sig dubbel i helvetets kolstubb. Då ramlade alla de andra Partijävlarna över den Röde, men denne var dem för vig och snabb. Han höll redan på att slinka dem ur händerna, när Socialdemokratin, liggande på marken, drog krokben för honom, så att Belsebub hann plocka upp honom på sin eldgaffel.

— Dej skall vi döma till en himmelsk död, vrålade Belsebub med sådan kraft, att eldarna i några ugnar slocknade. Du ska inte lyckas störa vårt reformarbete, när vi demokratiserar helvetet. Din vansinniga kritik är höjden av pöbelaktig förmäthenhet. Vem är du egentligen?

— Det angår dej inte! svarade den Röde och gav Belsebub en box mitt i maggropen.

— Puh! Du välsignade fräckhet!! flämtade Belsebub i andnöd. Han fällde eldgaffeln, den Röde lossnade i fallet, grep tag i vapnet och stötte det i Socialdemokratinns förvånat vidöppna gap.

— Du ärkeängel! Belsebub fick tag i den Röde, slog honom till marken, fattade sin slägga och dam-

made till. Men släggan studsade upp tillbaka, den Röde stod kvar och hötte näven mot Belsebub, som flämtande satte sig på sin vitheta asbesttron.

En massa jävlar och onda andar hade samlat sig. Överallt hördes häpna utrop över den Rödes fräckhet. Men det lät nästan som sympati från några håll. Belsebub var otåligt nervös och hans hullingssvansar dansade över församlingen, som ödmjukt krökte rygg, utom den Röde. Han grep i stället ett stadigt tag i en av svansarna, höll i av alla krafter, slängde hit och dit, tills han vid en mer än vanligt häftig viftning flög ut i en båge över församlingen, slog runt av farten i några virvlande kullerbyttor och försvann i helvetets dunkel.

— Grip honom!! Pinoförvaltningen med alla mutor över 11 ugnar åt den, som för honom till mej, styckad eller hel! Uppvigglaren ska avrättas, men domen ska fällas i laga helvetisk ordning.

Det blev ett ivrigt letande i helvetets labyrinth. Man tömde ugn efter ugn, kolbox efter svavelbox, fryskammare efter fryskammare, men hur man än letade, den Röde var försvunnen. Men redan dagen därpå fann man både bland ugnarnas onda andar och hos de arbetande fördömda små flygblad undertecknade av den Röde. Längre och väl sökte man honom. Hela den jävulska ochranen sattes i gång. Belsebub gav den t. o. m. extra anslag ur sin egen civillista. Men det halp inte. Det var tydligt att många onda andar jorde gemensam sak med honom, och nästan alla tycktes mer eller mindre sympatisera med honom. Också i helvetets nya fackföreningar sådes det att han i hemlighet lyckats bilda celler, och detta var absolut

säkert fallet inom eldarnas industriförbund. — Men så en dag kom en liten ynkelig satan till förfallen ond ande in på ochranans centralugn och meddelade, att han kunde ge uppgift om var den Röde fanns. Ochranan kallade på Socialdemokratin och gemensamt följde de Angivaren. Och se i en av helvetets utomordentliga fryskammares bortersta rum satt den Röde och skrev och frös. Det var i rummet närmast till Judas Iskariot. Han hade hört den Rödes samtal med kamrater och skyndat att anmäla detta för en av sina väktare, den skabbiga sträjkbrytaranden, som till på köpet var en sådan stackare att han var oorganiserad, ehuru Sträjkbryteriets jävul försökt samla all sig tillkommande ohyra i ett organiserat slaktargarde kallat Helveteshjälpen.

Nu bildades domstol med Rättvisans jävul som ordförande, Socialdemokratin som åklagare och Frihetens jävul som försvarsadvokat. Nyttan av den sistnämnda var dock problematisk, enär Frihetens jävul var både blind och döv, och när han talade så blev det bara en massa osammanhängande, intetsägande fraser.

Socialdemokratin yrkade dödsstraff omedelbart och i ett sammanhang. Ty annars, framhöll han värtaligt, kunde denne uppviglares uppträdande åstadkomma oro och invärka menligt på de nära förestående konstituantvalen. Domstolen var enig, Belsebub hade redan undertecknat dödsdomen, och endast Frihetens jävul fortfor att jollra ut i tomma luften, när det kom bud att eldarsträjk utbrutit i helvetet. I Pressjävlarnas krets meddelades, att det såg hotande ut. Det kunde hända, att sträjken utvecklades till generalsträjk, ty upphetsningen i helvetet var fruktansvärd. De sträj-

kande fordrade, att dödsdomen skulle upphävas, att den Röde skulle få rätt att försvara sig själv, och att alla onda andar fritt skulle få organisera sej.

— Du högt välsignade Demokratijävul, gastade Belsebub. Här har vi resultatet av ditt arbete. Ge dej i väg att med Socialdemokratin dämpa rörelsen bland eldarna. Bjud dem högre lön, men hindra de icke yrkeslärda onda andarna att organisera sej. Deras sak måste naturligtvis först utredas!

Socialdemokratin fick nu annat göra, varför Belsebub själv övertog åklagarsysslan. Men eldarnas deputation vägrade att låta sina män gå i arbete, innan dödsdomen upphävts. Härtill anmälde flera andra organisationer sin solidaritet. Den ynkliga Angivaren var redan ihjälblockerad, och läget var hart när förtvivlat, i synnerhet som den fruktansvärdaste oordning rådde i de oeldade ugnarna, där de onda andarna demonstrerade och framkom med ständigt nya krav. Dessutom hotade eldarna vid flera ugnar att öppna fyrportarna, om inte domen upphävdes och den Röde gavs rätt att hålla försvarstal.

Belsebub måste ge efter. Domen upphävdes och ny domstolsförhandling utlystes. Sträjken avblåstes och åter rådde ordning i helvetet, så att man i all hast hann undanstöka konstituantvalen. Den Rödes anhängare hade då redan hunnit arbeta så tappert, att de trots alla trakasserier erhöll två representanter av femtielva, som skulle väljas.

Domedagen över den Röde kom, och hela polisjävulskåren, ochranan, skyddskårsjävlarerna och militarismens alla jälpjävlar hade mobiliserats för den dagen. Det var väldiga massor proletärandar närvarande.

En mönstergill ordning rådde. Fackföreningarna hade nämligen ansvaret för den, och polisjävlarnas provokationer misslyckades ömkligen. Ugnsluckorna hade man låtit stå på glänt för att de onda andarna måtte få lyssna till förhandlingarna. Det kravet hade de fördomda själva lyckats framprätta genom sin målmedvetna direkta aktion under den tid, när ugnarna stått oeldade.

Förhandlingarna började alltså. Socialdemokratin var åter anklagare och krävde livstids förvisning till Avgrunden under helvetet. Då erhöll den Röde ordet.

— Kamrater, som samlats för att lyssna till mej, sedan ni skaffat mej yttranderätt i detta demokratiska samhelvete! Innerligt föraktade domstol, och du illistige Belsebub! Man har anklagat mig för uppvigling, medan det är ni själva som uppviglat massorna genom ert sätt att "regera". Ni vill döma mej till evig förvisning ner i Avgrunden under helvetet. Men man borde ju veta, att sådant inte tjänar till någonting. Redan förut har jag ju visat, att jag kan driva underhelvetisk propaganda...

— Till saken, röt Belsebub och slog sin slägga i bordet, så att förhandlingarna måste avbrytas, tills man hunnit anskaffa ett nytt bord.

— Lugna dej, du flugornas konung, började den Röde. Utan att bevara ditt lugn kan du inte fortfara att regera över din numera demokratiska församling. De här andarna här, både yrkeslärdade och grovarbetare, tror tack vare Demokratins och särskilt Socialdemokratins lögnaktiga rackarspel, att de på något sätt regerar med och bestämmer över detta samhälle och sej själva. När jag upplyser dem om misstaget i

detta, då skriker ni: uppvigling! Men det är ett farlig spel från er sida, att ens väcka demokratiska tankar hos oss, edra underlydande. Men ni är därtill nödda och tvungna. Så får vi vana att ta oss talan, vi tror en tid att vi har några rättigheter, och så en vacker dag är det klart för oss, att det är bara du och dina jälpjävlar som i alla fall regerar och jävlas över oss. Alla står vi fullkomligt under din kapitalistiska ledning, under ditt ekonomiska beroende, under ditt bann. Vill vi utveckla vår kraft och vårt oberoende, då måste vi göra oss självständiga, d. v. s. arbeta befriade från dej och dina jälpjävlars inflytande. Det betyder igen, att vi måste bryta ned din makt, vilket är detsamma som att krossa dej och ditt system. Och det är revolution!

Belsebub upphävde ett ursinnigt rytande, reste sig och sprutade eld och svavel. Hans hullingsvansar pis-kade vansinnigt omkring. En oerhörd villervalla uppstod i hela församlingen. Enstaka rop höjdes här och där, mest från ugnarna: Ned med Belsebub!!

— Lugna dej, överstejävul och fallfärdiga Belsebub! Tag saken kallt, ty det behövs mer än väl. Och ni kamrater, ni har redan sett vad ni vunnit genom Demokratin och Socialdemokratin. Genom dem endast beslöjar han sin makt. Han upprätthåller den genom privilegier i stor skala till jävulsklassen, och genom eftergifter till vissa yrkesskikt av de arbetande andarna. Helvetets proletärer, vi har ingen annan utväg än öppen kamp för vår sak. Vi måste ta allt i våra händer, d. v. s. erövra hela makten av jävlarna och Belsebub. Jesus försökte slå ijäl Belsebub, men han använde en oriktig metod, och för resten var

tiden då ännu inte mogen. Det fanns ingen skarpt avgränsad samhällsmotsats till jävlarnas makt. Därför blev Jesus bet på försöket. Men vi skall inte låta någon Kyrkans jävul bräcka oss och vi fruktar inga uddar starkare än dödens och korssets, ty vår symbol är starkare än alla andra. Det är livet självt, det evigt bestående och över det råar inga helvetets segrar. Ni är dömda till helvetet, d. v. s. till undergången. Och det är vi som slungar er ner i den, ty vi ämnar inte vänta att ni ska självdö eller i godo ge makten ifrån er. Vi kommer att ta den av er genom att upprätta de onda andarnas diktatur . . .

Nu tog det hus i helsike. Belsebub tuggade svavelfradga och skummade brännhet ammoniak. Han slog vilt omkring sig med släggan och slungade den mot den Röde, men denne vek undan, så att släggan träffade Demokratien, som krossades till mos under dess förfärliga kraft. Men det knorrade judligt bland de församlade, och i ugnarna var det som om alla helvetets andar sluppit lösa.

— Stäng ugnsluckorna, vrålade Belsebub. Men eldarunionens ledare vägrade att lyda. I några ugnar stöttes luckorna upp på vid gavel och flera av de modigaste andarna hoppade ut och slöt sig till den väldiga skaran kring domstolen. — Skyddskårsjävlarna granskade gevären, militarismens jävlar sände chiffertelegram till kollegerna, som sysslade med krig på jorden och kallade dem till hjälp mot den inre fienden. Men de hade så strängt arbete där uppe, att ingen hann komma. Polisjävlarna fick order att hålla batonger och revolverar klara. Här och där rullades det fram tjocka Berthor av modärnaste modell, och gas-

arbetarna kommenderades att göra lewisitbomberna redo. Men officersjävlarna stod randigt bleka som sebror och rapporterade, att manskapet inte mera var att lita på, inte ens i skyddskårskompanierna. Ropen i massan blev allt flera: Ned med Belsebub! Ned med helvetet!!

— Som jag sade, ropade den Röde. De onda andarnas diktatur ska utropas här i helvetet. De fördömda andarna ska befrias för helvetesnyttigt arbete. Kamrater, upp till revolt och revolution! Tag Berthor, eldsprutor, gasbomber och hela den helvetiska apparaten i era egna händer och använd den mot edra jävlar! Makten är det enda som jälper mot dessa blodhundar!

— Ge fyr, tjöt Militarismens överjävul. Men endast några skott föll. De var signalen till helvetets uppståndelse. Det ven i luften av alla de miljoners miljarder onda andar, som störtade ut ur alla helvetets ugnar. Vapnen vändes mot jävlarna. Tre tjocka Berthor öppnade på en gång eld mot Belsebub, som bedövad tumlade omkull. Ett par lewisitbomber exploderade, och den förfärligaste kalabalik tog vid. Det väste, fräste, knallade, smäll, vrålade, ven, gnisslade, jämrade, dånade, brakade och skakade både helvetets och avgrundens jupaste grundvalar.

Den Röde tog ledningen i detta kaos. Inom kort hade han organiserat en röd armé. Belsebub bands, innan han vaknat ur sin bedövning, i helvetets starkaste fjättrar, dem som Mikael i tiden lämnat därnere. De flesta storjävlar hade redan fått sin lön, andra var fångna. Men Kyrkans jävul med flera

kumpaner hade undkommit till jorden. Några hade också lyckats gömma sej undan nere i helvetet.

— Nu till doms över brottslingarna, talade den Röde. Och en sovjetdomstol bildades. Man beslöt tillämpa den röda terrorn mot de värsta, d. v. s. några arkebuserades, för att inge de övriga en hälsosam skräck, andra burades in i fryskamrarna.

Sedan skickades radiotelegram runt hela världen, både till jorden och till himlen: Till alla, alla, alla!!! att "Helvetets Sovjetrepublik" bildats.

En efter en kom det flyktade jävlar tillbaka. Några avsåde sig sina privilegier och trädde i sovjetrepublikens tjänst. Andra opponerade, bildade sammanväringar, blev upptäckta och straffades omedelbart. Några försökte bilda vita frikärer och hetsa till intervention. Det såg ut som om Kyrkans storjävul skulle lyckas få en intervention till stånd. Han hade som sagt undkommit till jorden. Därifrån tog han extratåg till himlen. Och Gud sände en himmelsk härskara på några miljarder med ärkeängeln Gabriel som fältmarskalk till helvetets port. Han krävde utlämning av Belsebub, vilken som oansvarig monark inte fick tillfogas någon skada, lösgivande av fångarna, upplösning av sovjet och införande av demokrati.

— Hur i helsike ska vi kunna återupprätta demokratin, när Belsebub slagit ijäl Demokratins jävul, sporde den Röde i en svarsnot till Gabriel och Gud & Co. Då inlämnade Gabriel ett ultimatum: Uppfyll villkoren inom 24 timmar, annars stormar vi helvetet.

Men den Röde hade redan låtit jämte artilleripjäser och gasbomber m. m. på bastionerna placera några

litteraturkanoner. Som svar på Gabriels ultimatum avlossades en salva ur dessa kanoner. Ett moln av röda flygblad dalade ned över himlahärskaran.

— Läs dem icke! varnade Kyrkans jävul. Men många saliga andar hade redan trots officersänglarnas nit, hunnit gömma dem. Och snart spriddes den röda litteraturen inom himmelens interventionsarmé.

Nu insåg Gabriel, att det inte längre var möjligt att med denna demoraliserade himlaskara gå till storms mot det starkt befästa helvetet. Så började man blockad.

Men den Röde gav order åt några onda andar att spela desertörer. De drev en mycket fruktbar propaganda bland de väpnade goda andarna. Så kom det en dag bud ut till de saliga i ett nytt litteraturrägn, att Belsebub stängts in i den starkaste och kallaste fryskammaren med helvetets hela lewisitlager, som sedan brakts till explosion. Nu fanns inte ett spår kvar av varken fryskammare eller Belsebub. Och flera saliga som i löndom smugit sig in i helvetet och även smuglat sig tillbaka, de mälde att helvetet redan ändrat natur, att det inte mera var något demokratiskt samhelvete utan att det ombildats till de arbetandes samhälle. — En dag hörde man så upp till helvetets murar Internationalens toner bland himmelens saliga soldater. Den röda fanan hade hissats i st. f. himmelens vita: Gabriel, officersänglarna och Kyrkans överjävul var häktade, och himlahären tågade nu med palmer i händerna mot helvetets portar, som öppnades på vid gavel.

Det blev en storartad fäst. De fördömda och de saliga förenade sig och tågade gemensamt mot him-

len. Sankte Per, som somnat utanför den öppna porten, slungade i yrvaken förskräckelse sin väldiga nyckelknippa i skallen på den Röde, som gick främst. Sedan sprang han in och slog igen portarna bakom sig. De föll i lås, men nycklarna fanns ju kvar utanför. Den Röde låste upp porten, jorde den både bred och hög, och så trädde den förenade röda armén in i himlen.

Gud som varit allsmäktig — åtminstone i himlen, blev nu högeligen förskräckt. Med sina ännu trogna saliga förskansade han sig i sjunde himmeln. Men det räckte inte länge, innan den Rödes flygblad sökt sej in också där, tack vare överhimmelsk propaganda. Och då de saliga fick höra, vad revolutionen egentligen innebar, att det gällde änglarnas avskaffande, könslöshetens upphävande, förbud mot salmsång och tråkiga predikningar, införande av obligatorisk irreligiositet, lika fördelning av ambrosia och nektar, jämlikhet m. fl. dylika reformistiska krav, som den Röde var klok nog att proklamera här i himlen, då övergick de i massor. Gud måste kapitulera. Han avsattes som gud och placerades i tvångsarbete. På grund av sin stora kraft blev han anlitad vid himmelns och helvetets gemensamma elektrifiering.

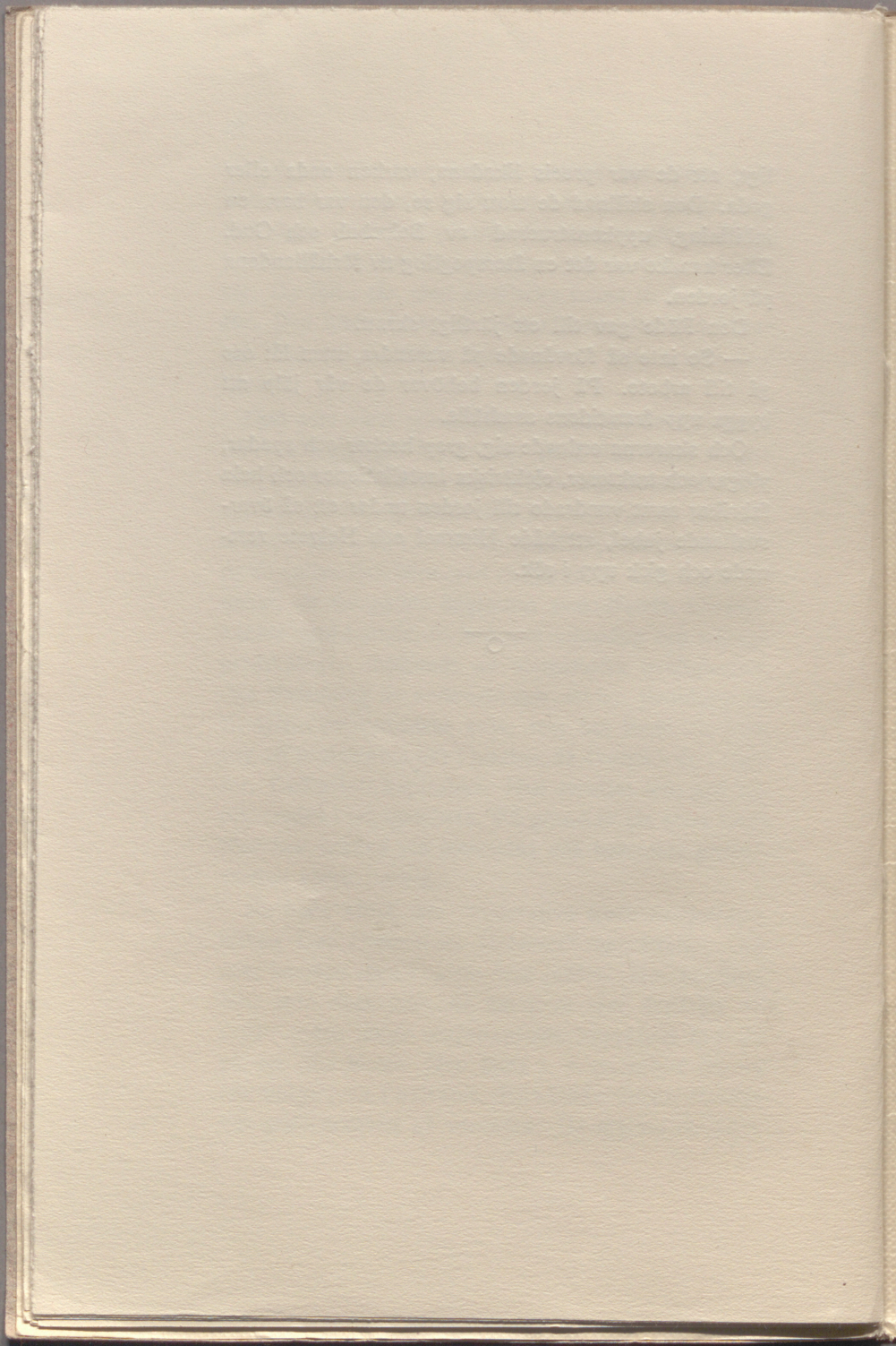
Nu hade alltså den "Federativa Röda Sovjetrepubliken Det Himmelska Helvetet" upprättats. Och man började söka kontakt med jorden. Hur förvånad blev man dock icke, då det kom svar därifrån, att redan sedan länge sovjetrepublik upprättats överallt på det lilla klotet. Man hade t. o. m. utfört arbetet där tidigare än i helvetet. Förvånade tittade de onda och goda andarna på varandra. Då märkte de plöts-

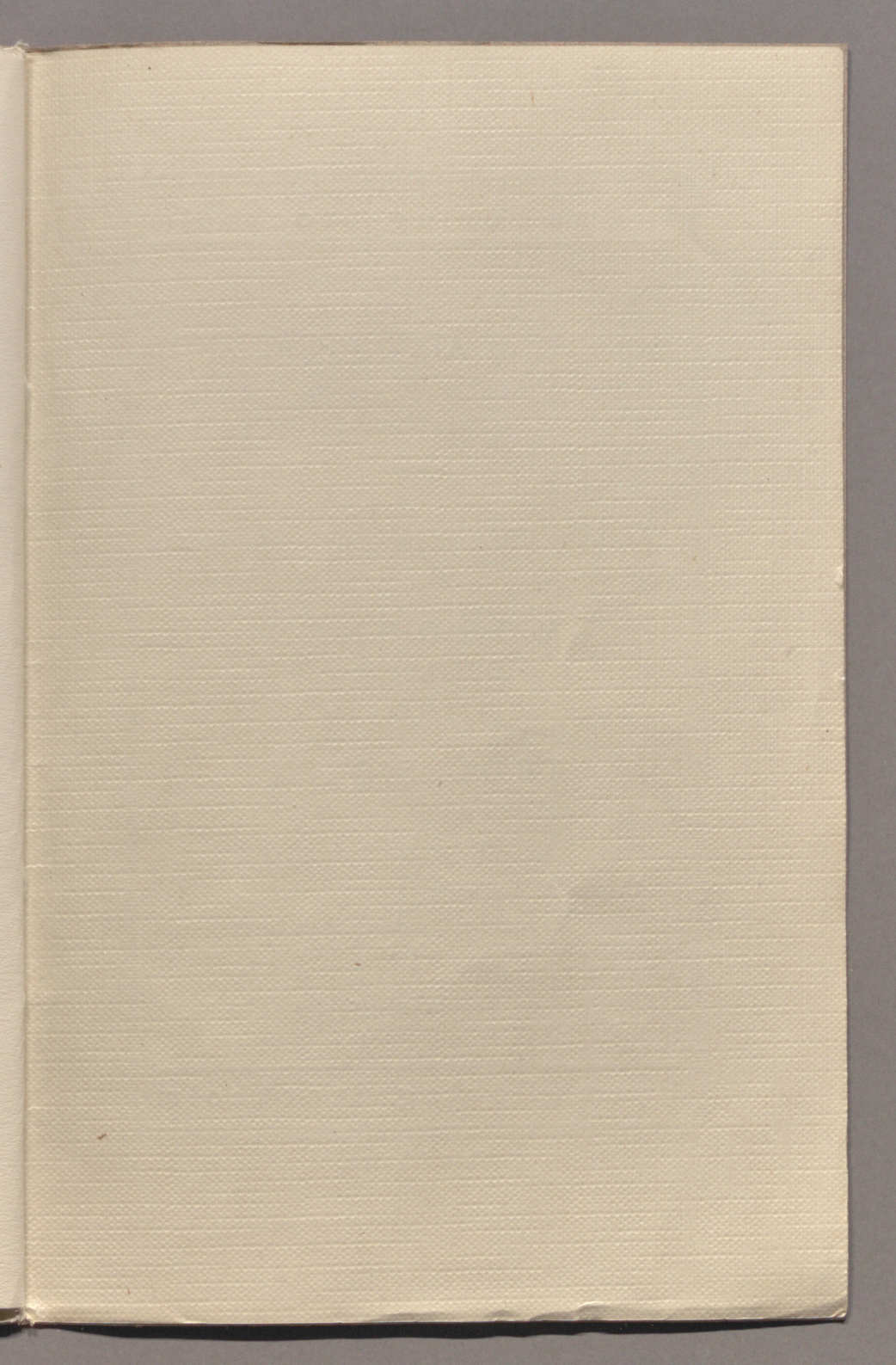
ligt, att de var precis likadana, varken onda eller goda. Den skillnad de trott sig se, den var bara en inbillning, uppkonstruerad av Belsebub och Gud. Eller kanske var det en återspeglning av förhållandena på jorden.

Den Röde gav till ett järtligt skratt.

— Se inte så förvånade på varandra, utan låt oss gå till arbete. På jorden behöver de vår hjälp att bygga upp framtidens samhälle.

Och skarorna ordnade sig, grep hackor och spadar, plogar och traktorer, elektriska installationer och hela fabriker samt vandrade till jorden under ett så över-
svallande jubel, att både Himmel och Helvete rem-
nade och gick upp i rök.

Frams Förlag, Stockholm

Nyligen utkommen:

HELVETETS ÅTERUPPRÄTTANDE

av *Leo N. Tolstoj*

— Pris 75 öre. —

Av *Allan Wallenius* har förut å Frams förlag utkommit:

MORGONEN

D i k t e r

Pris 1 krona.

TROLLFIOLEN

N o v e l l e r

Pris 3 kronor.

Ur pressens omdömen:

Halland: En välformad, vackert skriven berättelse med underhållande handling och bra tecknade personer. Ärligen värd sitt pris.

Norra Småland: En intressant och givande bekantskap, en ny penna, säregen, självständig.

Frams Förlag, Stockholm

Pris 50 öre.

